

rene Understøttelser og til Dels ogsaa Lønninger, men det beviser ingenting i denne Henseende, for Statsgæld og Statsgarantiforpligtelser kan ikke nedskæres, og her Tale om en Garantiforpligtelse.

Ganske anderledes er Forholdet for de Invalididentydere, der er naaet til en Alder af 62 Aar. Om dem siges det i Loven af 1921 § 27, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Naar en Rentenyder er fyldt 62 Aar, opfører Invalidereudbetalingen i Henhold til Forsikringen, men Udbetalingen af Invalidere fortsættes dog under lagttagelse af Reglerne i § 18 til vedkommendes Død med uforandret aarligt Beløb.“ Manden mærker altsaa ikke nogen Forskel, naar han er fyldt 62 Aar, han bliver ved at faa det samme Beløb, men nu er det ikke længere Forsikring, nu er det ren Understøttelse, og der er ingen, som bestrider, at Staten kan skære ned for de Folk, der er over 62 Aar og faar tillagt en *Understøttelse* af samme Beløb som den tidligere *Forsikring*, for saa vidt Staten anser det for at være forsvarligt. Jeg vil gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at Ordføreren her i Folketinget for Lovforslaget i 1921, Hegelund-Lange, den 29. April 1921 udtalte, at Invalidere renten vilde blive udbetalt Invaliden fremdeles efter hans fyldte 62de Aar, men ganske vist paa et andet økonomisk Grundlag. Det er netop Sagen, her er Tale om en *Understøttelse* eller en Rente af samme Karakter som f. Eks. Aldersrenten, og der er ingen, der betvivler, at Staten har juridisk Ret til at skære Aldersrenten ned, det kan være, at politiske eller andre Betragtninger kan stille sig hindrende i Vejen, men juridisk vil der ikke være noget i Vejen derfor. Et helt andet Grundlag foreligger imidlertid for de Invalidere rentenydere, som ikke er fyldt 62 Aar, de har faaet tilsikret Forsikring under Forsikringsform, og Staten maa der have de Forpligtelser, som den er indgaaet paa, og den maa vedstaa sine Garantiforpligtelser. I sin Fremsættelsestale betegnede den højtærede Sundhedsminister det som en Fejl, at Loven af 1921 havde gjort Renten fast og ikke flydende efter Kroneværdien, men hvis der her er begaaet en Fejl, maa det virkelig gaa ud over Staten, som har begaaet den og har garanteret den faste Rente, og ikke over Invaliderne, som kan paaberaabe sig Statens Garanti.

Naturligvis kan Loven forandres for Fremtiden, men efter min Mening ikke med tilbagevirkende Kraft til Skade for de Invalidere rentenydere, som ved Loven af

1921 har faaet statsgaranteret Ret til 800 Kr. aarlig indtil det fyldte 62de Aar. Paa dette Punkt svæver Lovforslagets juridiske Grundlag i Virkeligheden fuldkommen i Luften.

Som det ogsaa er nævnt her, kan man diskutere Spørgsmaalet om, hvorvidt Staten kan røre ved de Folk, som har betalt Præmie, men endnu ikke er blevet Invalidere, men det, jeg her gerne straks vil reservere mig imod for mit Vedkommende, er, at man nedskærer med $\frac{1}{3}$ de Personer, som er blevet Invalidere under den gamle Lov og har faaet tilsikret deres statsgaranterede Rente. Denne mener jeg ikke kan røres, og da den højtærede Minister kun ganske kort nævnte dette Forhold i sin Fremsættelsestale og ved den Lejlighed sagde, at han ikke vilde komme nærmere ind paa Spørgsmaalet, fordi han ansaa Indvendingen for urimelig, afventer jeg nu med Spænding det Forsvar, som den højtærede Sundhedsminister mener at kunne føre for Lovforslaget paa dette Punkt. Jeg maa maaske have Lov til at udtale, at jeg paa ingen Maade kan anerkende den Betragtning, at disse Folk har faaet mere for deres Forsikringspræmier, end de kunde have faaet i et hvilket som helst privat Selskab, og at Staten altsaa paa en Maade er optraadt godtgørende overfor dem. Det er ikke det, der er det afgørende. Hvis et privat Selskab har forregnet sig og budt gunstigere Vilkaar end det, Præmierne kunde svare til, maa det bære Risikoen, og naar Staten etablerer hele dette Forhold indtil Folks 62de Aar paa Forsikringsgrundlag og byder dem saa gunstige Betingelser, som her er gjort, ud fra et Forsikrings synspunkt, maa Staten bære den deraf flydende Risiko og kan ikke vælte den over paa de andre. Dette stemmer ganske med, hvad der udtales i Folketingsudvalgets Betænkning, at man fra alle Sider i Udvalget er blevet enig om at lade Staten og Kommunerne bære Risikoen ved den mulige Utilstrækkelighed af den foreslaaede Invaliderepræmie.

Maa jeg til Slutning have Lov til at gøre opmærksom paa, at Indenrigsminister Sigurd Berg ved Lovforslagets Fremsættelse meget stærkt pointerede, at der var Tale om en Forsikringslov, og at Loven bygger paa Forsikringsgrundlaget. Han udtaler her, at som Bærer af Forsikringen er der oprettet en Invalidereforsikringsfond, og til at afgøre, hvorvidt Invaliditet foreligger, ned sættes en Invalidereforsikringsret, som fælder disse Kendelser. Maa jeg i Anledning af en Bemærkning fra det ærede